

Nu regretă prea tare că Nana trebuia să se ducă la partid. Chiar și față în față nu i-ar fi putut spune prea multe. Că Mari era cea care îl ajutase *să-și revină!*? Ar fi însemnat să recunoască o chestie care ar fi indispus-o pe Nana după toate eforturile ei din noaptea cînd nu izbutise să-l conducă nici măcar pînă la o erecție satisfăcătoare. Să-i spună despre aranjamentele pe care le făcuse cu Evanghelistul, fără s-o anunțe?! Ar fi fost o prostie și mai mare. Dacă Mateescu n-a vrut s-o anunțe pe Nana de schimbarea proporțiilor acționariatului revistei și a insistat că era o afacere doar între ei doi, care nu-i includea pe Nana și pe Luca, el ce-ar fi putut să-i spună? Că acceptase oferta Evanghelistului, fiindcă i se părea mai normal ca el să aibă un cuvînt mai greu decît susținătoarea lui? Nana ar fi fost de acord, poate, că zgîrcitul de Luca se opunea cu o îndîrjire patologică oricărei cheltuieli care i-ar fi scăzut fie și cu un leu profitul lunar. Dar ce motiv plauzibil avea *prietenul ei* ca să n-o anunțe că acțiunile văduvei lui Dumitru, după ce intraseră în buzunarul lui Mateescu, ajunseseră într-al lui? Cel mai ușor i-ar fi fost să-i povestească despre funcția lui onorifică de la Cotroceni, chiar dacă Nana nu-l înghițea pe Numărul Unu. La urma urmelor, ce importanță avea că acțiunile moștenite de văduva celui de-al treilea evanghelist ajunseseră la el, de vreme ce Nana și Luca nu s-ar fi putut apropia de ele, fiindcă nu intrau în calculele lui Mateescu? Iar dacă el se apropiase din nou de Mari, nici asta n-avea vreo legătură cu relația lui cu Nana, atîta timp cît nu se întrebau decît din politețe ce mai făcea jumătatea lor casnică și amîndoi erau mulțumiți cu evoluția clandestină a prieteniei lor.

Totuși, pe înnoptat, cînd plecă de la redacție, Cîinele dădu un ocol cu mașina pe Calea Victoriei. Opri pe stînga, în dreptul hotelului, ignorînd claxoanele mașinilor pe care le vedea în oglindă. Se dădu jos ca să se uite la etajul cinci, la fereastra Nanei. Era luminată. Prietena lui se întorsese de la întîlnirea

de la partid; sau avea o întâlnire la ea în garsonieră? Ciinele simți că i se strânge inima. De când o vizita pe Nana avusese timp să observe, la etajul ei, că politica se combina cu galanteria și ea îi confirmase că relațiile din hotel, mai ales că țara nu trimisese prea multe femei în Parlament, contraziceau adesea logica politică, în numele unei concurențe fără frontiere de partid, care revaloriza aici și femei trecute, vîinate de aleși mai tineri decît ele. Dacă cele mai multe făceau figurație în cele două Camere ale Parlamentului, în camerele lor din hotel aceste doamne sau domnișoare se dedau unor îndrăznețe combinații politice cu vecinii lor de etaj sau de la alte etaje. Nana, care n-avea nimic împotriva acestor relații cîtă vreme nu se soldau cu scandaluri, îi spusese că nu le experimentase nici măcar în primul ei an de deputăție. Avea ceva, cum să zică... „Sordid?“, îi sugerase Ciinele. „Nici chiar așa...“ „Promiscuu?“ „Nici asta!“ Totuși nu făceau amor la comun cu alții sau prin tufișuri. În sfîrșit, n-o atrăgeau combinațiile astea!

Ciinele se întoarse în mașină. Era treaba ei dacă asemenea aranjamente, care înainte i se păreau *detestabile* – acela era cuvîntul! –, începuseră s-o atragă, deși tot ea îi spusese că soțul ei, care o înșela cît putea de discret, era întotdeauna acasă, la Ploiești, dacă Nana îl anunța că vrea să-l vadă. Sau poate că uitase lumina aprinsă. Ori, pur și simplu, citea sau se uita la televizor de una singură și-i spusese, din orgoliul rănit de dispariția lui de trei săptămîni, că se duce la partid. Își scoase telefonul din buzunar și se uită la el cu admirație. Genială chestie! Atît că Alina nu apucase să-i bage în memoria telefonului numărul de mobil al Nanei. În schimb observă că spre mașina lui venea agale, de peste drum, un polițist, încît părăsi locul, încet, cît să-i dea impresia polițistului că nu fuge, ci pleacă – un Cielo *oficial* care a stat nițel mai mult într-un loc unde oprirea e interzisă, iar parcarea inimaginabilă. După ce o luă la dreapta pe Știrbei Vodă, accelerează. Avea noroc, nu

era nici un autobuz înaintea lui. Cîinele nu știa de ce se grăbea să ajungă acasă, în afară de micul ghimpe al unei gelozii nejustificate și de urgența curiozității de a ști ce făcea Nana, pe care le anestezie dînd drumul la radio. Că ar fi găsit-o singură pe Mari, fiindcă băieții erau pe-afară, era un argument. Dar dacă aduna, la momentul în care ar fi ajuns acasă, dușul, sticla de bere băută în halat, fără grabă, după aceea, și știrile noptii de la televizor, existau toate șansele ca și băieții să se întorcă acasă, înainte ca el s-o ducă pe Mari în pat sau ca Mari să-l aștepte cu fața în sus și picioarele îndoite într-un V irezistibil. Cînd ajunse pe bulevardul care ducea la ieșirea din București spre autostradă, Cîinele văzu de la distanță lumina unor proiectoare. Apoi profilele unor macarale dezmembrînd ceea ce mai rămăsese din acoperișul fabricii de lapte care luase foc cu aproape un an în urmă. Acum însă nu se mai strînsese lumea pe trotuar și nu ieșise nici la balcoane. Era o noapte oarecare. Doar cîinii fără stăpîn care se aciuaseră în curtea fabricii arse fugeau bezmetici, ieșind în calea mașinilor, și lătrau speriați de zgomotul acoperișului de tablă care se rupea în fișii, trase în sus de cîrligele macaralelor. Cînd ajunse în casă, Cîinele se duse direct la frigider și, fără să aprindă lumina din bucătărie, se mulțumi cu penumbra din încăpere de la luminile care veneau de la blocul vecin. Își luă o sticlă de bere și se așeză pe taburetul de lîngă fereastră. Cîinii din spatele blocului, stîrniți de lătrăturile celor de pe bulevard, hămăiau indignați. Aviatorul de la etajul patru, care se mutase de cîteva luni în bloc, îi sperie cu pistolul lui de semnalizare. În liniștea care urmă, se auzi o voce din blocul vecin: Împușc-o pe mă-ta, că te-a făcut, bă, nebunule! Cîinele supse îndelung berea din sticlă. Se ridică de pe taburet și după trei pași apăsă pe butonul luminii. Goli sticla în chiuvetă și o aruncă pe fereastră, ceea ce nu mai făcuse pînă acum. După ce-o auzi spărgîndu-se, ieși din bucătărie. Băieții nu erau acasă, asta n-ar fi fost o

noutate, dar nici Mari, pe care se așteptase s-o găsească în dormitorul lor sufragerie. Se întinse pe pat, pe întuneric, cu picioarele atârând pe margine. Nu mai avea chef nici de duș, nici de știrile nopții. Nu-i păsa prea tare de soarta fabricii de lapte. Dar cine voia s-o dărîme s-o fi făcut măcar în timpul zilei. Țsta n-ar fi fost singurul indiciu că orașul se schimba, fie la adăpostul întunericului, fie cu coțcării făcute ziua. Pe vremuri, adică pînă acum cîtiva ani, se întîmpla doar cu ordin de la primul om din stat. Mai nou, demolările erau făcute cu autorizații de la primărie. Asta dacă buldozerele nu-și făceau treaba înainte de apariția aprobărilor ștampilate, de dărîmare a clădirilor vechi și de ridicare a celor noi. Cîinele nu uitase că pe vremea lui Ceaușescu nu-și îngăduia nimeni să protesteze înaintea marșului triumfător al buldozerelor, dar acum ce se mai întîmplase de nu ieșea nimeni în stradă cînd dispăreau case de patrimoniu din centrul orașului, iar aici, în cartier, fabrica de lapte incendiată anul trecut era demolată la lumina reflectoarelor? Cînd începu să analizeze de ce nu funcționa opinia publică în acest cartier, mare cît un oraș, auzi ușa de la intrare și pantofii galbeni cu toc ai lui Mari, pe gresia de pe hol. Apoi ușa băii mari, deschizîndu-se și închizîndu-se, și aproape imediat după aceea, zgomotul apei de la duș. Cîinele nu avu o intuiție, ci o curiozitate aproape îngrijorată. Se ridică de pe pat și se duse la baia mare, crezînd că Mari pățise ceva. Stătea în picioare sub duș, încă nu se făcuse abur în încăpere, iar hainele ei, aruncate pe jos, erau capotul, bluza și chiloșii. De pantofi, cei galbeni, se descălțase la intrarea în baie. Mari n-avea prietene în bloc, așa că unde s-ar fi putut duce noaptea, doar în capot? Iar după ce se dusese unde-o fi fost, de ce să facă duș fără să mai treacă prin dormitor? Cînd îl văzu, Mari se întoarse cu spatele la el și-i spuse peste umăr că era la momentul acela. Dar chiloșii ei, aruncați pe jos, n-aveau nici o urmă că ar fi ajuns la acel moment. Și nu păreau nici

maculați de efectul unei infecții urinare rebele, așa cum crezuse el, amintindu-și că Mari făcuse pipi pe ea în mașină, cu câțiva ani în urmă. Iar pe spinarea ei apăruseră niște dîre roșii, verticale și paralele, care n-aveau ce să caute acolo. Cînd a ieșit din baie în halatul ei alb, Mari l-a întrebat dacă avea ceva de comentat. Ea, cel puțin, o făcuse la nervi, nu premeditat ca el, și chiar dacă se întîlnise cu cineva acum jumătate de oră, *nu* i-ar fi întors spatele și nici nu l-ar fi umilit refuzînd să se umezească, dacă ar fi mîngîiat-o. Cîinelui îi sări țandăra: El, dacă tot vorbim în termeni de *cel puțin*, dacă o înșelase, nu venise acasă să se și laude cu asta! Mari: Nici n-aveai nevoie. Vrei să-ți spun de cîte ori ai fost cu baba aia a ta, ciudată, care se dădea cu Chanel 5, și cu deputata care se parfumează cu Nina Ricci? Cîinele, curios, ca om cu mirosul acut ce era, îi rîse în nas. Mari îi spuse zilele și orele cînd se întorsese acasă de la doamna Surugiu și de la Nana, după care, în timp ce-și dezbrăca halatul și se ducea să-și scoată o cămașă de noapte din șifonier, îi spuse și în ce zile se culcase cu ele. Pentru că una era să-i miroasă hainele a parfum și cu totul altceva să-i simtă pielea mirosind a parfumurile cu care se dădeau moarta și parlamentara. Ea, cel puțin, încercase să-i răspundă discret. Și, de fapt, nici măcar nu voia să-i răspundă, ci doar să-și dovedească ei înseși că avea cum să-i răspundă, fără să umble, ca el, prin tot orașul. Cîinele n-ar fi avut mare lucru împotriva ca Mari să-l înșele, dar nu să i se mai și laude dezbrăcată cu asta. Totuși, el nici măcar n-o înșelase, ci se culcase, sau încercase s-o facă, cu femeii care îl ajutaseră să-și vadă de drumul lui de Gastronom, în timp ce Mari își desfăcuse picioarele în fața vreunui mascul din bloc, ca să se răzbune, din prostie, pe el. Mari renunță la cămașa de noapte. Își găsi în șifonier o pereche de chiloți de un roșu transparent: Cum adică n-o înșelase? O tot făcuse pînă cînd nu i s-a mai trezit *obiectul* și venise la ea să i-l readucă într-o stare utilizabilă!

Ciinele se gîndi o clipă că această discuție, în care avea avantajul că o prinsese și el pe Mari cu ceva, s-ar fi putut încheia în pat, dacă nu într-o poziție obișnuită, măcar într-un 69 al compromisului. După ce-și puse chiloții, Mari îl avertiză că era doar începutul! Ciinele o întrebă dacă nu cumva avea de gînd să facă și partuze, cu alți locatari din bloc. Apoi se dezbracă și el, dar, în loc să se întindă în pat lîngă ea, se așeză pe fotoliul din fața televizorului. După cîteva minute, Mari începu să se foiască în așternut, sfîrșind prin a-l întreba dacă mai stă mult pe fotoliu. Ciinele o anunță că asta era treaba lui. De fapt, nu știa ce să facă. Ar fi vrut să dispară din încăpere. Auzi ușa de la intrare. Băieții se întorseseră și ei de unde fuseseră. Îi așteptă să se ducă în camerele lor. Se îmbracă la loc, dar cînd vru să iasă din cameră, Mari se ridică din pat și se așeză în dreptul ușii. Fusesse în vizită la basarabeni! îi șopti. Doamna Ilașcu îi făcuse masaj la ceafă cu o cremă nouă adusă de la Chișinău și îi recomandase un duș fierbinte. Ciinele se dădu înapoi și se așeză pe fotoliu. Ar fi preferat prima ei explicație, chiar dacă era mai mulțumit de cea de-a doua. Nu se simțea prea vinovat că o înșelase cu doamna Surugiu, ci mai mult de tentativa cu Nana. Deși cu ea nu ajunsese pînă la capăt. Dar se străduise. Spera că Mari nu simțise că ratase tentativa cu Nana. O amicitie amoroasă, spunea doamna Surugiu, poate avea și episoade de erotism propriu-zis, fără să devină un adulter vulgar. Oamenii de lume – aici includea și femeile! – ajung uneori în asemenea situații, în care curiozitatea sexuală în ofensivă e mai puternică decît defensivă fidelității. Regele Eduard, de pildă, fiul inubliabilei regine Victoria a Marii Britanii, a respectat, în public, toate doamnele curiozităților lui sexuale, fără să-și neglijeze căsnicia. Avem și noi un asemenea ilustru exemplu, pe Cuza, care a fost și un soț atent cu Elena Doamna, și un prieten viril cu doamnele din anturajul său. Un bărbat care